

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Paaskemorgen Magdalene

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Paaskemorgen Magdalene", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946, 1944-1964*, s. 250. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid94494.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

No. 88.

Marie Magdalene.

Mel. Aanden opgav Enkesønnen.

Paaskemorgen *Magdalene* ,
Hyllet ind i Sørgeflor,
Stod ved Herrens Grav alene,
Stirred ned i sorten Jord,
Fandt al Verden tom og øde;
Hendes Sjæl var hos den Døde,
Hendes Haab i Gravens Vold.

251

Under Jord hun søgde Trøsten,
Under Taarer hun den fandt;
Gravens Dør var vendt mod Østen,
Solen i sin Pragt oprandt,
Kasted Glands paa Blomsterhaven,
Skiød en Straale ind i Graven,
Skinned til et Englesyn.

Magdalenes Øine drages
Af en lønlig Kraft derind,
Engle to for hende dages,
Hun for Glandsen dog er blind;
Før af Glimmersyn fortryllet,
Øiet nu har sig tilhyllet
For alt Klart, paa *Jesus* nær.

Engle to i Lysets Klæder
Meldte lydt med Sangerrøst:
Kvinde, siig os, hvi du græder,
Hvad dig fattes til din Trøst!
Hun kun hulker: ak, desværre,
Taget bort de har min Herre,
Har, jeg veed ei hvor, ham lagt.

Med det Samme hun sit Øie
Vender bort fra Englepragt,
Ingen Sands vil hun fornøie,
Frygter falske Aanders Magt;
Før hun har tilbunds den prøvet,
Var sig selv af Syv berøvet,
Frelstes kun ved *Jesu* Røst.

Sine vilde Ungdomsdage
Kom med Anger hun ihu,
Og ved Mindet om sin Plage
Giøs og blegned hun endnu,
252 Wilde, som den ægte Enke,
Kun paa sin Hensovne tænke,
Paa sin Frelser, Dag og Nat.

Ham hun saae, da hun sig vendte,
Frelseren, som nys opstod,
Dog sin *Jesus* ei hun kiendte
Giennem Øiets Taareflod,
Saae i ham kun Havemanden,
Kom end ikke til Forstanden

Ved hans englemilde Ord.

Jesus i nyskaarne Klæder,
Talde som hans Englebud:
Siig mig, Kvinde, hvi du græder!
Sønderknuset brød hun ud:
Bløde maa vel Hjertesaaret,
Har du ham fra Graven baaret,
Siig mig, Herre, dog hvorhen!

Jesus sagde rørt » *Marie* !«
Med den Røst, *hun* hørde først,
Moderen , som med sin Die
Lædsked Guddomsbarnets Tørst;
Da *Marie Magdalene*
Kiendte ham, som rører Stene,
Kaldte »Mester!« ham paany.

Med de Glædestoner varme:
»Rabbi, Mester, du er her!«
Fløiet vilde i hans Arme
Magdalene noget nær,
Havde ei hans Ord og Øie
Vendt i Hast sig til det Høie,
Vinger bredt til Himmelfart.

253

Jesus sagde: tag dig vare!
Vær til Brødrene mit Bud:
Brat til Himmels jeg mon fare,
Op til min og eders Gud,
Op til min og eders Fader,
Som al Verdens Synd forlader,
Jer velsigner i mit Navn!

Ordet , som hun bar fra Graven
Om vor Frelsers Himmelfart,
Gammelt, støtter sig ved Staven,
Faaer dog Duevinger snart,
Vil med Støv fra dybe Dale,
Vil med os til Himlens Sale,
Svinge sig i *Jesu* . Navn!